

MADAM ANGOTS DATTER.

Operette i 3 Akter ved Peter Sørensen.
(1878. Kasino.)

Ch. Lecocq.

Moderato.

Pomponnet.

I.

1. Væ-re Brud-gom det i Hjør-tet gi-r en svær Be-klemmel-se,
2. Skal man til sit e-get Bryl-lup, er Ens Tørst i Hal-sen stor,

og op-rig-tig talt, saa er det ingen rar For-nemmel-se. Pulsen banker, Blo-det su-ser, Hjør-tet
man ku' drik-ke alt det Øl op, som der fin-des paa vor Jord. Man er li'-som fra For-standen, ved ej,

rall. Allegro.

stil-le staar i blandt, Hjør-nen tusind Tan-ker hu-ser, og dertil er den ej vant. Aa aa! Jeg er bange, jeg er
hvad der er i-vej'n, og saa klør man her i Panden, det er ik-ke ge-de Teg'n. Aa aa!

ban-ge at det en-de skal fa-talt, for saa man-ge, ja saa man-ge Æg-temænd gaar det jo

Kor.

galt. Han er ban-ge, han er ban-ge, at det en-de skal fa-talt for saa mange, ja saa mange Æg-temænd gaar det jo

Pomp. Kor. Pomp. Kor.

galt. Ja hvor fa-talt, det gaar dem galt. Ja hvor fa-talt det gaar dem galt. Ja hvor fa-talt, det gaar dem galt. Ja hvor fa-talt det gaar dem galt.

Andante. Clairette.

II. *dol.*

1. I har mig lært hver en Ting, som jeg
2. E - der jeg skyl - der jo Barn - dom - mens

kender, Regning og Læsning og Syning og Skrift, men I har glemt at læ - re mig, o Venner! hvordan man
Glæder, Alt I mig skænkede, hvad tænkes der kan, I gav mig Fø - de, I mig skænkede Klæder, og nu i -

rall. *poco animato.*

faar det, naar man bli - ver gift. Ge - o - gra - fi, naar jeg selv det skal si - ge, kan jeg paa Fin - gre - ne, spørg I kun
dag I mig gi - ver en Mand. Fra min na - tur - - hi - sto - ri - ske Læsen kender hvert Dyr og hver A - be - kat

mig, mens spørg blot ej om Kær - lig - he - dens Ri - - ge, det ved jeg ej, ved jeg ej, ved jeg
jeg; en Æg - te - mand hvad det er for et Væ - - sen -

Kor:

rall.

ej, det ved jeg ej, det ved jeg, ved jeg, ved jeg, ved jeg ej. O sik - - ken en U - skyl - - dig -

hed! Om Kær - - lig - hed hun In - - tet ved.

Allegretto. *tr* *p* Amaranthe.

III.

ff

1. Hun tro - ne - de bag Di - sken, hvor
 2. Ja nok hun kun - de li - de at
 3. Var der Kom - mers paa Ga - den, saa

Torsk til - salgs hun hød, og stum var al - tid Fi - sken, i - sær naar den var død. Men
 gi - ve Folk sit Fedt, hun hav - de, maa I vi - de, der af just ej saa lidt; ja
 løb hun strax der - hen, hun bygd' ged' Bar - ri - ka - den, hvis ej hun stor - med den. Om

slog ej Tor - skens Ha - le, saa var Ma - dam - men frisk, og hun ku' rigt' nok ta - le for
 der var hen - de gi - vet af Him - len mangt et Pund, var end hun svær om Li - vet, saa
 hvad Par - ti der to - ges, hun vid - ste ej Be - sked, thi Sa - gen var, hun slo - ges af

rall. *a tempo.*

si - ne stum - me Fisk. Ord saa kraf - ti - ge og saa saf - ti - ge sprud - led' frem som
 let hun tog det kun. Vi - ser skraa - len - de, sund og straa - len - de, kin - den rød som
 ren Ge - myt - lig - hed. Al - drig maa - ben - de, al - tid raa - ben - de Hur - ra, naar der

Veuve Cli - quot, rask gik Kne - ve - ren, ud fra Le - ve - ren tal - te frit Ma - dam An - got.
 Røk - li - ko, ja trods Aa - re - ne var be - daa - ren - de dej - lig vor Ma - dam An - got.
 var Hal - lo, al - drig grub - len - de, al - tid jub - len - de glad det var Ma - dam An - got.

Kor

1. Ord saa kraf - ti - ge og saa saf - ti - ge sprudled' frem som Neuve Cli - quot, rask gik Kne - ve - ren,
 2. Vi - ser skraa - len - de, sund og straa - len - de, Kin - den rød som Kok - li - ko, ja trods Aa - re - ne
 3. Al - drig maa - ben - de, al - tid raa - ben - de Hur - ra, naar der var Hal - lo, al - drig grub - len - de,

ud fra Le - ve - ren tal - te frit Ma - dam An - got.
 var be - daa - ren - de dej - lig vor Ma - dam An - got.
 al - tid jub - len - de glad det var Ma - dam An - got.

D.C.

IV. *Allegro non troppo.* *ff* *Clairrette.*

1. Paa Verdens Thea - ter for - dum
 2. I gam - le Da - ge saa var
 3. I for - dums Ti - der saa blev

Fine. *p*

Kon - ger kun spil - led før - ste Vi - o - lin, og hvis man hys - sed, led Gon - gon - ger, der var i
 Æ - ren blandt Skovens Træ - r det fag - re - ste, det taa - ler vist ej At - mos - phæ - ren, for nu er
 Kunsten til Høj - bords mel - lem Fyr - ster sat, men ej den ny - der Fol - ke - gun - sten, den an - ses

Theatret Dis-ci-plin. Pub-li-kum rased og fordred Re- vanche, til Di- rek- tør Hr. Bar- ras de
det det ma- gre- ste. Nu er det Pen- ge, der Ver- den re- ge- re, der - af bli- er Føl- gen jo simpelt væk
nu for Tant og Pjat. Og hvis en Sanger han ønsker at kvæ- de blodden u- skyldig- ste lil- le

fik, han en- ga- ge- re- de strax Fræ- ken Lan- ge, og hun di- ri- ge- rer den he- le Mu- sik.
den, at Landets Borge- re de maa le- ve- re Mo- ne- ter- ne af til Re- ge- rin- gen.
Sang, saa maa han syn- ge paa Ga- de og Stræde, ja det maa han egent- lig ej en- gang.

2^{den} Gang Kør.

Hvilken Ko- me- dje hvilken Ko- me- dje, ja det er næ- sten- dels en Tra- ge- dje, Fri- he- der
Hvis I til Embed og Vær- dig- hed træn- ge, faas det for Pen- ge, faas det for Pen- ge, frit hid- til
Men lad dem kom- me, ja lad dem kom- me, Vi- sen er om- me, Vi- sen er om- me, og det var

1. hun sig hvert Øj- e- blik tar med vor fri- e Re- pu- blik. blik tar med vor fri- e Re- pu- blik.
2. In- tet her man fik i den ne fri- e Re- pu- blik. fik i den ne fri- e Re- pu- blik.
3. mær- ke- ligt nok, den gik i den ne fri- e Re- pu- blik. gik i den ne fri- e Re- pu- blik.

D.C. al Fine.

V. *ff* **Allegro non troppo.** *f* **Lange.** *p*

Kom kun, kom, om I tør, i Hu-

sa-rer! I Hu-sa-rer! Vi os med Kvindeligt forsva-rer, be-sej-re kan vi hver en Mand, selv Au-geraus Hu-

sa - rer mod os ej holder Stand, selv Au-geraus Hu - sa - - rer mod os ej - hol - der

Stand. Hu - sa-ren kækt, naar Krigstrumpe-ten klin-
Hu - sa-ren kækt med skarpe Vaaben fæg-

gers sigsvin-ger paa den høj-e Hest, af-sted med handen sprin-ger saa hurtigt som en Blæst. f
ter, han hug-ger løs paa Fjendens Flok, saa stærkt som Armen mæg-ter, og det er mæg - tigt nok.

poco Moderato.

1. Skjændt ei til Hest af-sted vi fly- - - ver, vi Maalet naar før han, med
2. Vi har til Vaa-ben kun en Vif- - - te, men hol-der vi os kjæk og

List vi fan - ge an, og li' - saa stærkt vi ly - ver, som He - sten ren - de kan, li' - saa
mod - staar Fjendens Træk, kan Ska - de nok den stif - te, vi vif - te Fjenden væk, vi stor

poco rall. *a tempo.* Kor.

stærkt vi jo ly - ver, som He - sten ren - de kan. Kom kun, kom om i tør, I Hu -
Ska - de kan stif - te, og vif - te Fjen den væk.

sa - rer! I Hu - sa - rer! Vi os med Kvin - de - list for - svær, be - sej - re kan vi hver en Mand, selv

Au - geraus Hu - sa - - rer mod os ej hol - der Stand, selv Au - geraus Hu - sa - - rer mod

os ej hol - der Stand.

Andante.

Pomponnet.

VI.

mf *dim.* *Fine.* 1. Hun ken-der ej til List og
2. Hun er saa from som no-gen

Ondskab, hun er saa ung og u-er-far'n. Hun er na-iv som no-get Barn, hun om
Du-e, der-til u-skyldig som et Lam, bly som Vi-o-len u-den Bram, som en

Svig og Falsk har in-gen Kund-skab Og tænk Dem, hvor hun er blu-fær-
Li-li-e saa ren at sku-e Og af Be-ske-den-hed hun fær-

dig, for-di at hun ge-ne-rer sig hun har ej vil-let kys-se mig;
dig var ved den-gang at si-ge Nej, da hun for-lo-vet blev med mig;

men hun er ma-ge-læs elsk vær-dig.
men hun er ma-ge-læs elsk vær-dig.

Allegro moderato.

VII.

pp *p* Her De

ser Kom - plot - tet, Li - vet vo - ven - de, vi har sam - men - rot - tet os mod

Lo - ve - ne! vi er Sam - men - svor - ne, blir vi set, hvor trist! er vi

pp strax for - lor - ne, det er vist! Naar man vil ø - ve mod Sta - ten

f *leggiero* Tryk, maa man be - hø - ve en lys Pa - ryk og man maa

ha - - ve, ja, man maa ha - - ve, o hvil-ken Skræk, hvil-ken Skræk, var den

væk! en Frak-ke kra - ve, en Frak-ke kra - - ve! der er saa

sort, saa sort, saa sort, saa sort som Blæk! saa trod - se vi hvert Po - li -

ti, saa trod - se vi hvert et Po - li - ti!

Allegretto. Clairette.

VIII.

1. I Pen - ge bort har ka - stet I Kæ - re, for - di jeg fin og for - nem sku'
 2. Men hvad i - sær mig saa - red og krænked, til Pom - pon - net mit Hjer - te I

1. væ-re, og skøndt jeg syn-tes ej der-om, ja saa lod jeg dog som jeg var saa from, Og som en
2. skænked, for skøndt at han var me-get pæn, holdt jeg dog me-re af en an-den | En. Men se det

kun-stig Blomst i en Ha-ve blev jeg dre-vet op med Kul-tur, en Bon-de-
tur-de jeg ik-ke si-ge, jeg som Brud mig smyk-ked til Fest, men sør-ged'

ro-so jeg er af Na-tur, men til Li-li-e vil-de mig la-ve! a tempo.
for, at jeg kom i Ar-rest, var jeg ik-ke en fej-e-lig Pi-ge? *p* Ej Ma-dam An-

got var no-gen Lil-je, var no-gen Lil-je, og se jeg er jo af den Fa-

mil-je, af den Fa-mil-je. Se paa mig, tror I ej, at jeg er en æg-te An-

got? Jo jo jo I kan tro, at jeg er en født An-got!

Allegro.

IX.

Clairette. 1. Jeg si-ger ba-re, Du er fræk, det er et rig-tig lumpent Træk at snap-pe
 Lange. 2. Nej stærkt Du fej-ler med For lov, i-fald Du tror, Du gør mig flov, men vil Du

mig min Kjærest' væk, o hvor Du skul-de ha-ve Smæk! Men Du tar Fejl, i-fald Du tror, at Du kan
 en-de-lig ha' Sjov, kan jeg vel og-saa væ-re grov! Saa Du vil gif-tes med Pi-tou? Ja vel min

und-gaa mi-ne Knor, jeg si-ger som min sa-lig Mo'r, at Prygl ku-re-rer mer'end Ord. Du vær saa-
 Ven det skul-de Du, men ser Du, han har skif-ted Hu, og mig-kun mig han el-sker nu. Ja mig han

ar-tig ger-ne ha' til Hjælp nu kal-de din Bar-ras, men ej det hjæl-per Dig, Du ska' al-li-ge-
 gi-vel har sit Ord, han paa din Blid-hed ik-ke tror, en Fi-sker ko- ne var din Mo'r, og smukt Du

rall. vel nu ha' Da da! Kun Een, kun Een jeg kald-te for min Hjertens-ven, det si-ger jeg til
 føl-ger hen-des Spor! Du er ja-loux, for-di jeg Lyk-ke gør blandt Mænd, dog der-i maa Du

min Pris, men Du har i Du sin-vis, ja Du har i Du sin-vis-se der fik Du den!
 ta' Dig, for ik-ke Een vil ha' Dig, de gri-ner ba-re a' Dig-se der fik Du den! *fz*